

Z čeho má Česko platit vyšší obranné výdaje: ekonomický pohled

MICHAL FRANTA A MAREK KAPIČKA¹

Shrnutí: Navýšení výdajů na obranu bude pravděpodobně dlouhodobého charakteru. Z čistě ekonomického pohledu je v takové situaci optimální spolufinancovat nárůst obranných výdajů zvýšením daní. Podíl financování vyššími daněmi roste s předpokládanou dobou trvání navýšení těchto výdajů. Čím později ke zvýšení daní dojde, tím méně efektivní financování těchto výdajů bude. Určujícím principem je snaha rovnoměrně rozložit daňové zatížení v čase. Naopak pro jeho vysokou neefektivitu nelze doporučit financování pouze cestou navýšení deficitů veřejných rozpočtů, a tedy rostoucím zadlužením.

Plán české vlády na postupné zvyšování rozpočtových výdajů na obranu o 0,2 % HDP ročně během následujících pěti let vyvolal intenzivní veřejnou debatu. Diskuse se vede nejen o potřebném rozsahu a tempu zvyšování, ale i o tom, jak zvýšené obranné výdaje financovat.² Cílem této krátké studie je shrnout hlavní ekonomické argumenty týkající se možnosti financování a nastínit pro případ Česka nejvhodnější variantu.

Co říká ekonomická teorie

Debata o zvyšování obranných výdajů v sobě skrývá dvě koncepčně rozdílné otázky, které jsou často směřovány. První otázkou je, o kolik a na jak dlouho se mají obranné výdaje zvyšovat. Ačkoliv je odpověď na tuto otázku z hlediska bezpečnosti a obranyschopnosti země klíčová, ekonomové k jejímu zodpovězení příliš přispět nemohou. Druhou otázkou je, z čeho zvýšené výdaje financovat: do jaké míry z vyššího zadlužení skrze vyšší rozpočtové deficity a do jaké míry zvýšením daní.

Hledáním odpovědí na tento druhý typ otázek se ekonomická věda věnuje dlouhodobě bez ohledu na účel veřejných výdajů, a to zejména v rámci tzv. Ramseyho teorie optimálního zdanění.³ V tomto textu se proto věnujeme pouze druhé otázce týkající se financování obranných výdajů.

Jaké má tedy Česko možnosti a jaké jsou jejich důsledky? Pomineme-li prozatím třetí možnost, a to získání prostředků současnými úsporami jiných vládních výdajů, pak se jakékoliv řešení musí hledat někde mezi dvěma extrémy:

- Prvním extrémem je kompletní financování obranných výdajů **zvýšením daní** tak, aby nedošlo ke zvýšení veřejného dluhu.

1 Tato studie reprezentuje pouze názor autorů, a nikoli oficiální stanovisko Ekonomického ústavu AV ČR, v. v. i. či Centra pro ekonomický výzkum a doktorské studium UK (CERGE). Za cenné komentáře a rady autorů děkují Danielu Münichovi. Veškeré případné nepřesnosti a chyby jdou na vrub autorů. Marek Kapička působí a je ředitelem CERGE-EI, společného pracoviště Univerzity Karlovy a Ekonomického ústavu Akademie věd ČR, v. v. i., Michal Franta působí v think-tanku IDEA při CERGE-EI.

2 V rámci veřejné debaty již zazněla i odborná ekonomická stanoviska, viz například rozhovor s členem Národní rozpočtové rady Janem Pavlem: <https://www.rozpoctovarada.cz/ekonomickydenik-cz-rozhovor-s-j-pavlem-zvyseni-vydaju-na-obranu-uz-pristi-rok-je-podle-ekonomu-realisticke-deficit-ale-zrejme-naroste/> nebo studie Centra veřejných financí při FSV UK: https://centrumverejnychfinanci.cz/wp-content/uploads/2025/04/Vydaje_na_obranu.pdf

3 Viz F. P. Ramsey (1927): „A Contribution to the Theory of Taxation“, *Economic Journal*, 37(145), 47-61. Modernější verze je k dispozici například v Chari V. V. a P. J. Kehoe, „Optimal fiscal and monetary policy“, *Handbook of Macroeconomics*, 1999, 1671-1745.

- Druhým extrémním řešením je daně nezvyšovat a vše financovat **zvýšením každoročních deficitů**, a tedy veřejného dluhu. To však má za následek odložení zvýšení daní do budoucna.

Každé řešení nacházející se mezi těmito dvěma extrémy zahrnuje otázku, zda je z ekonomického pohledu výhodnější daně zvýšit plně hned, postupně nebo až později.

Určujícím ekonomickým principem je v tomto kontextu snaha rovnoměrně rozložit daňové zatížení v čase, tj. aby se daňové sazby v čase příliš často neměnily. Důvod je ten, že daně pokrývají ekonomické prostředí. Znamé je například pokřivení ekonomického prostředí ve formě omezení spotřeby domácností v případě nárůstu DPH nebo poklesu ochoty pracovat při nárůstu zdanění práce. Optimální pak je minimalizovat míru pokřivení ekonomického prostředí, tj. počet a velikost změn daňové sazby. Tento princip se nazývá „*vyhlazování daní*“.

Pro ilustraci tohoto principu si představme tři přístupy ke změně zdanění s cílem financování výdajů o objemu 2 miliard během dvou let:

- i. Vybrat letos na daních 2 miliardy navíc, příští rok navíc nevybrat nic.
- ii. Letos navíc nevybrat nic a vybrat 2 miliardy příští rok.
- iii. Vybrat navíc 1 miliardu letos a 1 miliardu příští rok.

Z pohledu stability míry zdanění je třetí přístup nejvhodnější, oba roky je uvalena stejná daň (daně jsou vyhlazeny). Přístup (iii) způsobí menší pokřivení trhu než přístupy (i) a (ii). Princip vyhlazování daní se ale uplatňuje i obecněji, než jak je uvedeno v tomto zjednodušeném příkladu. Je platný i v úvahách o rozložení financování mezi financování vyššími daněmi a dluhem (tj. výraznějším navýšením daní později).

K pochopení toho, co tento princip vypovídá o naší situaci, je nutné ujasnit ještě jednu důležitou věc: **jak dlouho bude zvýšených obranných výdajů třeba**. Byť jde o klíčový faktor, dosud se o něm příliš nediskutuje. Pokud by mělo být zvýšení dočasné, vyplatí se většinu dodatečných výdajů financovat na dluh (zvýšením deficitů) a daně zvýšit trvale, ale pouze mírně.⁴ Pokud by se naopak mělo jednat o trvalé zvýšení obranných výdajů, vyšší zadlužení by bylo chybou. Zadlužení totiž nejenže odsouvá zvýšení daní do budoucna, ale toto zvýšení by muselo být vyšší, aby financovalo nejen dnešní, ale i budoucí dodatečné výdaje na obranu. Při trvalém navýšení obranných výdajů je tedy z čistě ekonomického pohledu nejvhodnější financování skrze vyšší daně.

Simulace pro Českou republiku

Intenzita českých obranných výdajů (podílu výdajů na HDP) přes dvě dekády klesala, a to z 2,3 % v roce 1993 až pod 1 % kolem roku 2015 (**Graf 1**). Poté došlo k obratu a výraznému navýšování výdajů až ke 2,1 % v roce 2024 a podobné číslo je očekáváno i pro rok 2025.

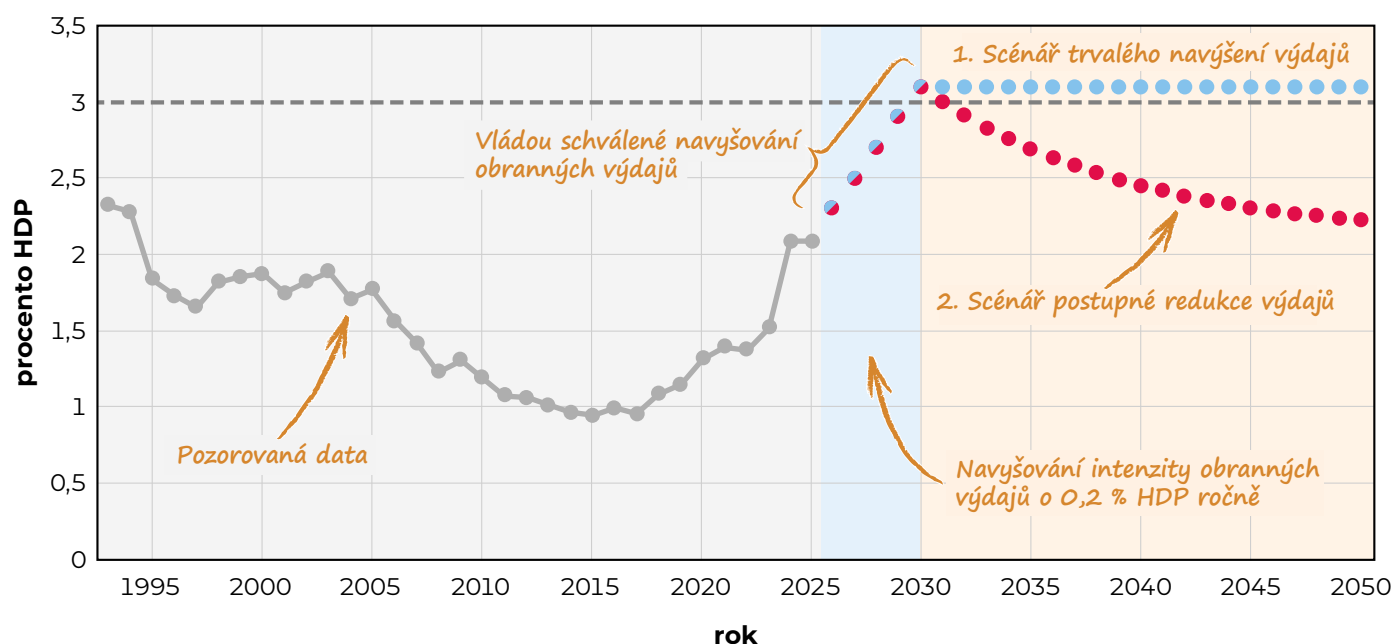
Česká vláda v březnu 2025 usnesením přijala⁵ závazek o dalším navýšování obranných výdajů o 0,2 % HDP ročně, aby nejpozději do roku 2030 dosáhly 3 %. Výhled za horizontem roku 2030 je tedy dnes spojený s výraznou nejistotou. Proto v dalším textu pracujeme se dvěma scénáři vývoje po roce 2030 zobrazenými v **Grafu 1**.

1. **Scénář trvalého navýšení výdajů:** V tomto případě budou obranné výdaje po roce 2030 drženy na úrovni 3,1 % HDP trvale.
2. **Scénář postupné redukce výdajů:** V tomto případě začne dodatečný objem obranných výdajů v roce 2030 klesat o desetinu každý rok. V roce 2050 tak budou obranné výdaje dosahovat 2,2 % HDP.

4 Při plném financování daněmi by po opětovném poklesu výdajů došlo k poklesu daní, což odporuje principu jejich vyhlazování.

5 <https://vlada.gov.cz/cz/media-centrum/aktualne/vysledky-jednani-vlady-5--brezna-2025-218615/#>

Graf 1: Navýšení obranných výdajů bude zřejmě dlouhodobějšího charakteru
výhled do roku 2030 a dva scénáře vývoje po roce 2030

Zdroj: World Development Indicators (<https://data.worldbank.org/indicator/MS.MIL.XPND.GD.ZS>),
World Bank a Ministerstvo financí ČR (<https://mocr.mo.gov.cz/informacni-servis/zpravodajstvi/vlada-schvalila-postupne-navyzeni-obrannych-vydaju-az-na-3--hdp-v-roce-2030-256692/>).

Simulace vycházející ze dvou scénářů vývoje obranných výdajů ukazují, jak velkou část zvýšených obranných výdajů je optimální financovat z vyšších daní a jakou část navýšením deficitů státního rozpočtu, a tedy státního dluhu.⁶

Graf 2 zobrazuje optimální trajektorii financování dodatečných obranných výdajů. Konkrétně ukazuje část těchto výdajů financovanou ze zvýšených daní. Ukazuje také velikost dodatečných obranných výdajů v příslušném scénáři: 1. scénář trvalého navýšení (levý panel) a 2. scénář postupné redukce výdajů (pravý panel).

V souladu s již zmíněným principem *vyhlazování daní* je v obou scénářích optimální financování konstantní daňovou přírůžkou (jako podíl na HDP). Tato přírůžka je pro 1. scénář trvalého navýšení obranných výdajů zhruba třikrát vyšší než ve 2. scénáři postupné redukce, ve kterém je navýšení obranných výdajů dočasné.⁷

V obou scénářích v nejbližších letech optimální daňový výběr *převyšuje* dodatečné obranné výdaje. V 1. scénáři trvalého navýšení výdajů až do roku 2029, ve 2. scénáři postupné redukce výdajů pak pouze v prvním roce 2026. To znamená, že optimální je v nejbližších letech dodatečné obranné výdaje z daní dokonce částečně „předfinancovat“, protože navýšené výdaje budou v každém následujícím roce až do roku 2030 vyšší. „Předfinancování“ by v praxi mohlo být realizováno formou *obránného fondu*.⁸ V něm by se v počátečních letech spořilo z vyššího daňového výběru.

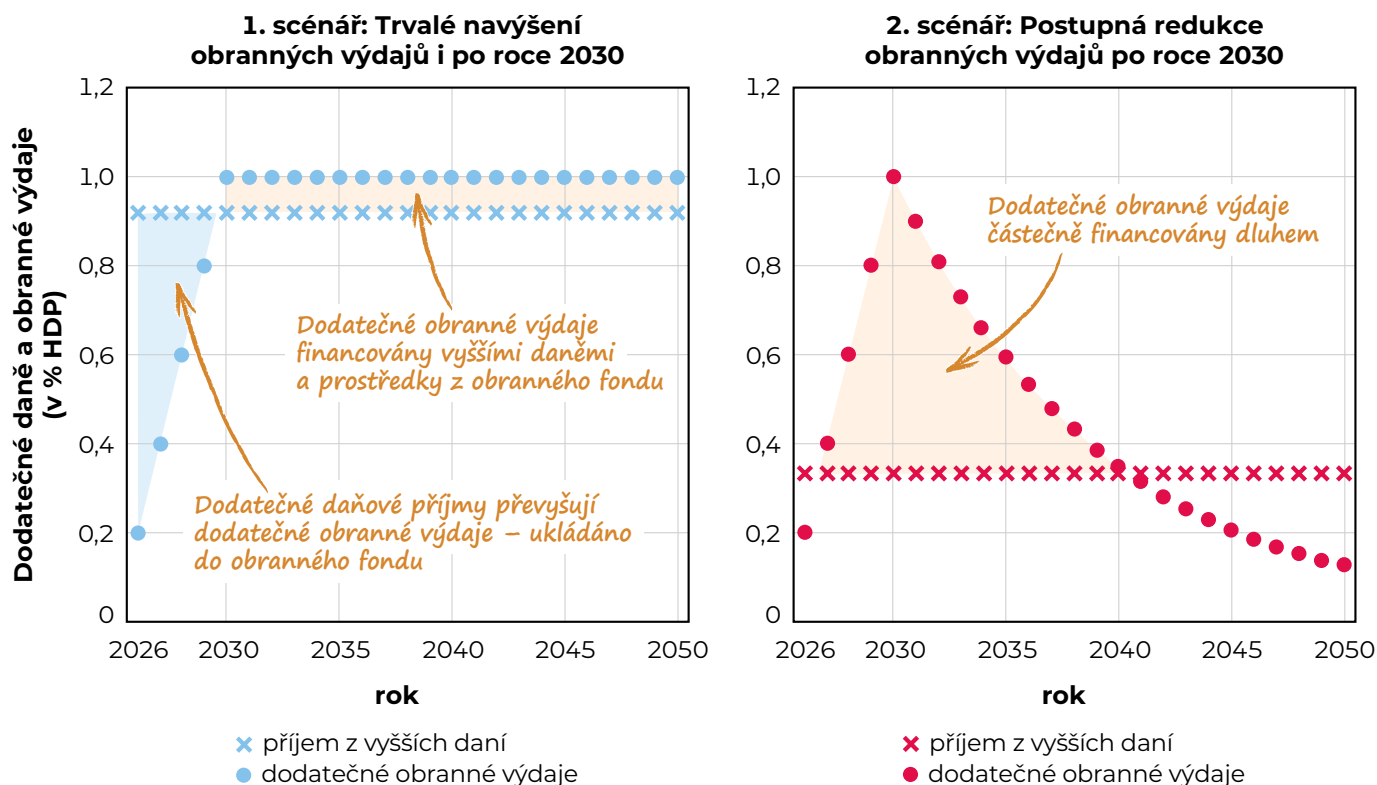
6 Simulace vychází z deterministického Ramseyho modelu optimálního zdanění, kde daňové sazby způsobují pokřivení díky tomu, že snižují motivaci pracovat. Použité parametry jsou v literatuře standardní. Detaily jsou k dispozici na vyžádání.

7 Rozdílné daňové přírůžky odrážejí rozdílnou současnou hodnotu budoucích výdajů.

8 Viz nedávné diskuze shrnuté například zde: <https://www.echo24.cz/a/HKi6K/zpravy-ekonomika-obranny-fond-nedava-smysl-vyssi-vydaje-musi-jit-na-dluh-ekonom-skorepa>

Graf 2: Dlouhodobě zvýšené obranné výdaje je optimální financovat zvýšením daní

dodatečné roční obranné výdaje a dodatečně vybrané daně (jako % HDP)

V 1. scénáři trvalého zvýšení výdajů (levý panel) by zvýšení daní odpovídalo zhruba 0,9 % HDP, což by v roce 2026 znamenalo příspěvek do fondu ve výši 0,7 % HDP. Během „náběhové fáze“ do roku 2030 by se ve fondu kumuloval pozitivní rozdíl mezi dodatečným daňovým výnosem a navýšenými obrannými výdaji. Po roce 2030 by tato kumulace skončila a navýšené obranné výdaje v dalších letech by fond spolufinancoval.

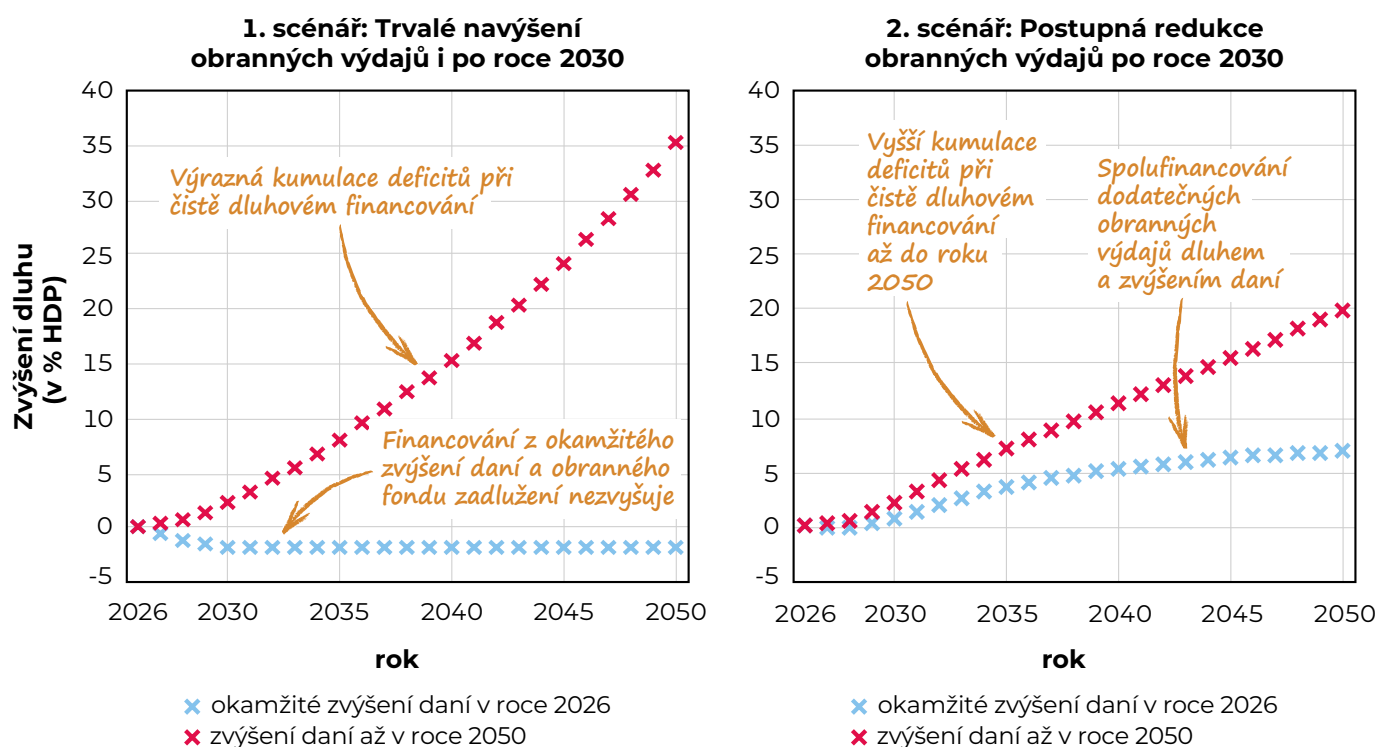
Ve 2. scénáři postupného snižování výdajů po roce 2030 (pravý panel) by vyšší daňový výběr dosáhl velikosti 0,3 % HDP, do obranného fondu by v prvním roce šlo přibližně 0,1 % HDP a 0,2 % HDP by pokrylo obranné výdaje roku 2026. Po roce 2026 by už ale dodatečné obranné výdaje začaly převyšovat dodatečné daňové příjmy, a to až do roku 2040. Ve 2. scénáři je tedy optimální po roce 2026 začít výdaje částečně financovat skrze vyšší deficity (rostoucí zadlužení), což by do roku 2050 zvýšilo státní dluh ze současných 43,6 % HDP⁹ na 50,6 % (tedy o 7 procentních bodů).¹⁰

Dílčím závěrem naší analýzy tedy je, že ekonomicky optimální přístup k financování dodatečných obranných výdajů se zásadně odvíjí od toho, zda bude zvýšení dlouhodobé, či dočasné. V prvním případě, který se v aktuální situaci jeví jako pravděpodobnější, je optimální skokové zvýšení daní již od roku 2026, které by financovalo jak postupné navyšování obranných výdajů do roku 2030, tak by sloužilo k úsporám v obranném fondu, odkud by se posléze začaly peníze čerpat.

9 <https://csu.gov.cz/rychle-informace/deficit-a-dluh-vladnich-instituci-3-ctvrtleti-2024>

10 Procento výdajů financované z daní má tvar písmene U. Bez úspor na počátku by muselo dojít k růstu daní v průběhu času; obdobně, bez úspor na konci by muselo dojít k poklesu daní v čase; bez jakýchkoliv úspor by docházelo nejdříve k růstu a poté k poklesu daní. Všechny tyto varianty porušují princip vyhlazování daní.

Graf 3: Dluhové financování s odkladem vyššího zdanění je neefektivní
navýšení dluhu (v % HDP) v závislosti na délce odkládání zvýšení daní

Důsledky zadlužení

Pokud nedojde ke zvýšení daní okamžitě a skokově v roce 2026, zvýšení obranných výdajů si zvýšení daní dříve nebo později přesto vyžádá. Otázka tedy je, jak se bude vyvíjet míra zadlužení, když stát bude zpočátku nárůst obranných výdajů financovat pouze vyššími deficity, tedy zvýšeným dluhem, bez navýšení daní? I v tomto případě odpověď závisí na vývoji obranných výdajů po roce 2030. A také závisí na tom, kdy ke zvýšení daní nakonec dojde. V našich simulacích, které prezentujeme jako příklad, předpokládáme, že by k zvýšení daní došlo až v roce 2050.

Graf 3 ilustruje vývoj dodatečného zadlužení (jako % HDP) pro naše dva původní scénáře: 1. scénář trvalého navýšení výdajů (levý panel) a 2. scénář postupného poklesu výdajů po roce 2030 (pravý panel). V rámci každého scénáře rozlišujeme případ **okamžitého navýšení daní** (modré profily) a **navýšení odsunutě až na rok 2050** (červené profily).

V 1. scénáři trvalého navýšení obranných výdajů (levý panel) v případě okamžitého zvýšení daní v roce 2026 by díky zpočátku rychle naspořeným přebytkům v obranném fondu míra dluhu nenarostla vůbec. Pokud by se však navýšení daní odložilo až na rok 2050, situace by se vyvíjela velmi odlišně a velikost *dodatečného* zadlužení by dosáhla 35 % HDP. Ve 2. scénáři by se zadlužení v roce 2050 oproti roku 2025 navýšilo o 20 % HDP. V případě okamžitého zvýšení daní dochází v tomto scénáři k částečnému financování dluhem. Ten by se pomalu zvyšoval a v roce 2050 by jeho navýšení dosáhlo 7 % HDP. Výrazné nárůsty dluhů v obou scénářích při odkladu navýšení daní jsou důsledkem dlouhodobé akumulace deficitů a úroků z dluhu.

Dílním zjištěním této simulace je, že odklad nárůstu daní je z ekonomického pohledu neefektivní. Čím více se bude zvýšení daní odkládat, tím nákladnější to řešení bude.

Další aspekty

Prezentované simulace představují zjednodušené modelové případy. Výhodou je transparentní prezentace založená na základních principech optimálního financování výdajů v čase. Přesto je užitečné vzít v úvahu i další aspekty.

Financování omezením jiných výdajů

Naše úvahy dosud pomíjely třetí možnost financování výdajů, a to redukcí jiných veřejných výdajů. Struktura výdajů je předmětem společenské volby, není tedy primárně předmětem našich ekonomických úvah. Nicméně každá redukce výdajů implikuje nižší potřebu financování zvýšením daní nebo vyšším deficitem. Empirická evidence navíc ukazuje, že škrty v jiných kapitolách rozpočtu z důvodu navýšení obranných výdajů nejsou historicky příliš časté.¹¹ Každopádně naše simulace jsou použitelné pro tu část obranných výdajů, které nebudou pokryty redukcí jiných veřejných výdajů.

Nejistota ohledně scénářů navýšení výdajů

Lze namítnout, že v současnosti nevíme, jaký scénář navyšování obranných výdajů nastane, tedy jaká bude trajektorie výdajů na obranu. Jako nejpravděpodobnější se dnes jeví potřeba dosažení a dlouhodobé udržování úrovně kolem 3 %, se kterou pracují naše simulace. V našich simulacích jsme také pracovali se scénářem s cílem 3,1 % HDP v roce 2030 a následným poklesem. Není však vyloučen ani scénář potřeby výraznějšího navyšování. Námi prezentovanou optimalizaci lze zobecnit i na situace nejistých výhledů navýšení výdajů, ale jde o mnohem pokročilejší problém překračující rámec této studie a vyžadující hlubší porozumění jednotlivým předpokladům.¹² Základní ekonomické principy nicméně i v takovém složitějším modelovém rámci zůstávají v platnosti, stejně jako klíčové závěry.

Vliv struktury ekonomiky a aktuální ekonomické situace

Efekt obranných výdajů na HDP se může, ale nemusí promítat do růstu HDP.¹³ V případě Česka lze očekávat mírnější dopad obranných výdajů na HDP, protože určitá část z nich bude realizována dovozem, který přes kategorii čistý vývoz hodnotu HDP snižuje.¹⁴ Další tlumící faktor vychází z faktu, že domácí ekonomika bude v roce 2025 poměrně svižně růst¹⁵, takže obranné výdaje budou vytlačovat domácí investice v důsledku přísnější měnové politiky reagující na domácí inflační tlaky.¹⁶ Nicméně obranné výdaje jsou určeny fixním procentem HDP, takže zmíněné faktory budou hrát spíše druhotnou roli.

Dluhové financování a riziková prémie

Důležitým aspektem dluhového financování je existence rizikové premie spojené s výnosy státních dluhopisů.¹⁷ Nárůst rizikové premie znamená zvýšení nákladů na obsluhu státního dluhu, a v důsledku toho i zvýšení dluhu samotného. Takové okolnosti jsou spojeny spíše s výraznějším strukturálním deficitem

11 Detaily viz Marzian, J. a C. Trebesch: „How to Finance Europe's Military Buildup? Lessons from History“, Kiel Policy Brief No. 184, February 2025.

12 Viz například Aiyagari, S. R., Marcet, A., Sargent, T. J., & J. Seppälä (2002): „Optimal Taxation without State-Contingent Debt“, *Journal of Political Economy*, 110(6), 1220–1254.

13 Empirické odhady dopadů vládních výdajů na HDP lze nalézt v Gechert, S. (2015): „What fiscal policy is most effective? A meta-regression analysis“, *Oxford Economic Papers*, 67(3), 553–580. Článek shrnuje 104 studií, které odhadují vliv navýšení vládních výdajů na HDP. V průměru je nárůst HDP nižší než navýšený objem vládních výdajů. V porovnání s obecnými vládními výdaji je dopad *obránných* výdajů financovaných dluhem na HDP tlumen výrazněji.

14 Ramseyho model tento kanál tlumící přímý dopad obranných výdajů na HDP v prezentovaných simulacích nezohledňuje.

15 Poslední prognóza ministerstva financí počítá s nárůstem nominálního HDP v roce 2025 o 5,3 %, viz <https://www.mfcr.cz/cs/rozpoctova-politika/makroekonomika/makroekonomicka-predikce/2025/makroekonomicka-predikce-leden-2025-58624>

16 Inflačnější domácí prostředí lze očekávat i jako důsledek aktuální situace na Ukrajině. Empirickým faktem je, že inflace během a po obdobích ozbrojených konfliktů roste jednak v ekonomikách přímo konfliktem zasažených, ale i v ekonomikách geograficky blízkých či spojeneckých – viz <https://cepr.org/voxeu/columns/mapping-economic-costs-war>.

17 Riziková premie představuje navýšení výnosu z důvodu možné neschopnosti státu plně splácet dluh.

a výraznější mírou zadlužení, než jaké v Česku aktuálně pozorujeme. Nicméně například v modelových simulacích 1. scénáře trvalého navýšení obranných výdajů a při čistě dluhovém financování by navýšení státního dluhu představovalo 35 % HDP. To je situace, která již otázku prodražování státního dluhu činí relevantní.

Implementační zpoždění u navyšování daní

Nelze opomíjet implementační aspekty různých druhů financování. Navyšování obranných výdajů hned od roku 2026 předjímá již přijaté vládní usnesení, ale reálně ho bude schvalovat až nová Poslanecká sněmovna po volbách nejdříve koncem roku 2025. Na jedné straně lze dluh zvýšit téměř okamžitě, až autonomně, naopak zavedení, resp. zvýšení daní vyžaduje časově náročnější legislativní a politický proces. Implementační zpoždění pak představuje praktický důvod pro vyšší podíl dluhového financování na úplném počátku cyklu navyšování obranných výdajů.

Hlavní závěry a doporučení

Pro financování dodatečných obranných výdajů z výše prezentovaného plyne několik doporučení:

1. Pokud to bude možné, bude ekonomicky výhodnější se vyhnout zbytečně častým změnám míry zdanění. To, že se výdaje na obranu budou měnit v čase, nebude rozhodující. Klíčové je, že o budoucím navyšování obranných výdajů víme již dnes.
2. Je namístě rychle zformulovat dlouhodobou výdajovou strategii sahající za horizont budoucích pěti let. Tato informace je totiž velmi důležitá pro volbu optimální daňové strategie a nastavení financování již nyní. Vznik věrohodné strategie bude samozřejmě vyžadovat širší politický i společenský konsensus.
3. Pokud s velkou pravděpodobností, až jistotou již dnes víme o potřebě zvyšování obranných výdajů a posléze jejich udržení na vyšší úrovni, je z čistě ekonomického pohledu neefektivní nárůst obranných výdajů financovat nárůstem deficitů, a tedy zadlužení. Optimální je naopak dočasně peníze vybrané navíc spořit v obranném fondu na pozdější období.
4. Financování dodatečných obranných výdajů *na dluh* se může velmi prodrazit v případě, kdy toto navýšení bude trvalého charakteru.
5. V případě dočasného navýšení obranných výdajů má dluhové financování své opodstatnění i s ohledem na čas potřebný k přípravě a schválení navýšení daní.

Na závěr je potřeba zopakovat, že naše úvahy odhlíží od reálných politických omezení, která jsou – zejména ve volebním roce – relevantní. Výsledné rozhodnutí, jak k problému financování nárůstu obranných výdajů přistoupit, bude proto nezbytně kombinací ekonomických a politických faktorů. Nejinak tomu je i v jiných zemích.

Aktuálně například Švédsko už od roku 2020 navyšuje obranné výdaje s cílem dosáhnout 45% navýšení v roce 2025. Podobně Japonsko plánuje výdaje oproti roku 2020 do roku 2027 zdvojnásobit. Obě země plánují financovat tyto nárůsty vyššími daněmi, tedy v souladu s ekonomickými principy.¹⁸ Na druhou stranu Německo svůj bezprecedentní nárůst obranných výdajů hodlá financovat dluhem, což představuje ekonomicky neefektivní způsob.¹⁹ Dlouhodobější trendy reprezentované například výdaji na armádu v USA ukazují na posun od čistě dluhového financování k financování vyššími daněmi, tedy směrem k ekonomicky optimálnější formě financování.²⁰

18 N. Tian, D. Lopes da Silva a X. Liang (2023): „Using taxation to fund military spending“, SIPRI Insights on Peace and Security, No. 2023/01.

19 <https://edition.cnn.com/2025/03/18/business/germany-merz-borrowing-military-spending-intl/index.html>

20 Viz Hall, G. J. a T. J. Sargent (2021): „Debt and taxes in eight US wars and two insurrections“, The Handbook of Historical Economics, 825–880. Elsevier

Reference

Bahenský, V., Bělohradský, A., Janský, P. & Smetana, M. (2025).

Výdaje na obranu: proč je potřeba je výrazně zvýšit a jak zajistit jejich financování. ➔

DĚKUJEME VŠEM SPONZORŮM | WE THANK ALL OUR SPONSORS

Zaujala vás tato publikace?

Podpořte nezávislý akademický výzkum
dopadů veřejných politik ČR
a přispějte na naši činnost,
abychom mohli napsat další.

IDEA při Ekonomickém ústavu AV ČR

Politických vězňů 7, Praha 1

Tel.: (+420) 602 698 440

facebook.com/ideacerge

idea@cerge-ei.cz

<https://idea.cerge-ei.cz>

[@IDEA_ThinkTank](https://twitter.com/IDEA_ThinkTank)

Upozornění: Tato publikace reprezentuje pouze názory autorů, a nikoli oficiální stanovisko Ekonomického ústavu AV ČR, v. v. i. či Centra pro ekonomický výzkum a doktorské studium Univerzity Karlovy, CERGE.

Warning: This publication represents only the views of the authors and not the official position of the Economics Institute of the Czech Academy of Sciences, v. v. i. as well as the Charles University, Center for Economic Research and Graduate Education.

Z čeho má Česko platit vyšší obranné výdaje: ekonomický pohled

Policy Brief IDEA

© Michal Franta a Marek Kapička

Ekonomický ústav AV ČR, v. v. i., 2025